

Изграждане на тялото на Христос

Ключови стихове: „И той даде на едни да бъдат апостоли, на други пророци, на трети евангелисти, на четвърти пастори и учители, за да усъвършенстват светиите, за да вършат служението си, за да се назидават членовете на Христовото тяло.“

Ефесяни 4:11,12

Избрани стихове:
Ефесяни 4:11-16

В началото на тази глава Павел призовава вярващите да „живеят достойно за призиването, което са получили“ (Ефесяни 4:1). Това се отнася до обръщането към християнството. Призиването на истинския християнин надхвърля обичайните професии. То включва приемане и проявяване на ценностите на вярата, любовта, прощението, служенето, саможертвата и единството във всеки аспект от живота.

„Стремете се да запазите единството на Духа в връзката на мира. Има едно тяло и един Дух, както и вие сте призовани в една надежда на вашето призвание; един Господ, една вяра, едно

кръщение, един Бог и Отец на всички, който е над всички, чрез всички и във всички вас.“ (Ефесяни 4:3-6) . Тези стихове подчертават, че сред посветените християни не трябва да има дух на сектантство. Всички те ще признаят Христос за свой водач и че вечният Отец е Съзателят или Първата причина. Следователно идеята за триединство от равностойни богове е в противоречие с Писанията.

След като Христос се възнесе на небето, Светият Дух дойде върху ранната църква в деня на Петдесетница. (Деяния 1:1-4,9-14; 2:1-4). По това време различни дарби бяха дадени на последователите на Учителя, особено на апостолите, които бяха божествено вдъхновени представители на Бога. Нещата, които те учеха и пишеха, имаха за цел да водят посветените вярващи през целия им земен живот. Ефесяни 4:7-10

Нашите ключови стихове очертават духовните лидерски служби, които Господ е установил, за да подготви светиите от Евангелската епоха за тяхното служение, както Бог е определил. Павел казва, че това служение е било за „изграждането [или укрепването] на тялото на Христос“. Мнозина са оценили привилегията да отговорят на поканата да станат сънаследници с Христос в неговото идващо царство благодарение на своето посвещение и духовното си раждане. В настоящия момент такива християни се събират на събрания, конгреси, общение и се занимават

с лично изучаване и молитва, докато се стремят да изпълняват вярно своя завет за жертва.

Колко сме благословени, че сме получили великата привилегия да направим посвещението на живота си сега, в това „благоприятно време“ (2 Коринтяни 6:2). Това е възможност, която не може да се опише с думи. Голяма трябва да бъде нашата смиреност, която признава такава възвишена перспектива, към която ние сами никога не бихме могли да се стремим.

В тези „последни дни“ можем да размишляваме върху чудесното наследство, което е да стигнем до познание и оценяване на „настоящата истина“ (2 Петрово 1:12,13). Многото учения, приети от членовете на нашето общение, отразяват великолепия характер на Небесния Отец. Трябва да помним обаче, че крайната цел на това, че сме получили такова разбиране, не е просто да ни даде интелектуално познание за Божия план. По-скоро, в допълнение, тя е да ни помогне в процеса на преобразуване, така че чрез освещаващото влияние на Светия Дух да можем да развием характер, подобен на Христовия, и да търсим „изграждането на тялото Христово“.

Нека се отнасяме с голямо усърдие към тези въпроси, за да направим нашето призвание и избор сигурни. Ако сме верни, в крайна сметка ще участваме в делото на помиряването на човечеството с Небесния Отец, когато то бъде

възстановено до съвършенството, което беше изгубено в Едем. 2 Петрово 1:10,11